

Finantsloov efter den anden. Det kan opløse en fem, sex Gange om Mæret og give et Provisorium en fem, sex Gange; men, vilde de staa ind paa den Bei, saa kommer de aldrig ud af Provisoriet. Men det er ogsaa mit inderlige Ønske, at man overhovedet kan undgaa Provisoriet. Seg vil inderlig ønske, at de, som staa paa den ene Side, ville forlange saa lidt som muligt, og at de, som staa paa den anden Side ville give saa Meget som muligt. Seg vil ønske, at, dersom man saa endda ikke kunde enes, at saa de, der forlange, vilde forlange endnu Mindre end det Mindste, som de kunde forlange, og de, som give, vilde give Mere end det Meste, som de kunde give, for at der kunde tilveiebringes Enighed i Fællesudvalget. Thi om Fællesudvalg er der jo her kun Tale. — Hvad Sagens Realitet angaar, da er det jo efter mine Afstemninger i dette Thing klart, at jeg i alt Væsentligt maa slutte mig til Landstinget. Men det bevirker ikke, at jeg derfor skulde gaa hen og knuse Grundloven. Dertil har jeg den virkelige for Kjær. Hvis Sagen nu kommer i Fællesudvalg, ja, saa er det faldet mig ind, at den Gang det nærværende Ministerium tiltraadte, da blev man i Fællesudvalget enig saaledes, at man blev enig, hvis Ministeriet fratraadte. Det er altsaa en saadan Overenskomst, det nærværende Ministerium skylder sin Oprindelse. Derfor vilde det være Noget, der ikke vilde være i Strid med Oprindelsen, om Fællesudvalget blev enigt om at betræde den samme Bei. Det vilde ikke være nogen Urimelighed, saa vilde Ministeriets Endeligt svare til dets Oprindelse. Deri vilde der være overordentlig god Samklang. Men det er Noget, som maa være overladt Fællesudvalget. Seg mener ikke, at man skal blande Kongen med ind her, nei forrige Gang blandede man slet ikke Kongen deri. Det var Noget, man sagde til Ministeriet, og saa begjærede Ministeriet — det var Ministeriet Sunnesbech — sin Afsted. Seg anser det i og for sig for en Naabe, som er ønskelig. Men naar saa alt Andet brister, kan jeg ikke nægte, at min Lid staar til, at der er En, som staar over Ministeriet, og saa er det mit Haab, at den, der staar over Ministeriet, vil paase, at der ikke, hvis der udsedes en provisorisk Finantsloov, optages Noget i denne, der er blevet nægtet af et af Thingene, da en saadan Optagelse af Noget, der er blevet nægtet af et af Thingene, vilde være i Strid med Grundlovens Hovedbestemmelse, at den lovgivende Magt er hos Kongen og Thingene i Forening, vilde være en Trampen paa Rigsdagens Rettigheder og dermed paa Grundloven.

Formanden (Berg): Seg lovede at læse de Uttringer op, som en æret Taler tidligere sigtede til. Den ærede Ordfører gik ud fra den Sætning, jeg nu skal tillade mig at nævne: „Naar man stiller sig saaledes, at man siger til os: dersom I ikke give en Finantsloov, som vi anse for politisk nødvendig, godt, saa tage vi den selv, saa hjælpe vi os selv, saa siger jeg: Hvad Interessje skulde dette Thing have af at forhindre den høie Regering i at hjælpe sig selv?“ Og derpaa siger han: „Det vilde da være fuldstændig klart for Alle her i Landet, hvad jeg hidtil ikke har tilladt mig at paastaa, at den Politikk, Regeringen har drevet fra Efteraaret til nu, har været en Politikk, som kun kan betegnes med Ordene: forsætlig forberedt Grundlovsbrud. Seg haaber imidlertid, at disse Trusler, disse gevaltige Talemaader, disse Formaninger til dette Thing om at lade sig behandle fuldstændig, som om det slet ikke var til, ikke have deres Grunde i Andet end i vilde Drømme og Fantasier af mindre vel beregnet Natur.“ Den anden ærede Taler, som der ligeledes blev sigtet til, det ærede Medlem for Njøsbyhavns 7de Valgfreds (C. Hage), yttrede, efter først at have udtalt sig beredvillig til Forhandling og Overenskomst: „Men hvis det dreier sig om noget Andet, bliver ogsaa Stillingen en helt anden. Under disse Omstændigheder, hvis der fremvinges den 1ste April en Tilstand, hvor vi staa uden grundlovmæssig Hjemmel for Statshusholdningens Førelse, staa vi overfor et Forsøg paa Forsatningsbrud, vi staa overfor et Forsøg paa gennem Sprængning af Finantsloven at tvinge Folkethinget til at give Afkald paa dets grundlovmæssige Ret.“ Smød disse Uttringer i den Forbindelse, hvori de ere jagte, har jeg ingen Anledning til at gjøre nogen Indsigelse.

Jagd: Seg har naturligvis ingen Ret til at opponere mod den Afgjørelse, som den høitærede Formand har truffen, og jeg skal derfor komme bort fra dette Spørgsmaal, skjøndt jeg dog vil tillade mig at hævde, at det er haardt at sidde som fuldt berettiget Repræsentant saa vel som de andre ærede Medlemmer i denne Forsamling og finde sig i Insulter af den Bestaffenhed som her i disse Udtalelser. Hermed skal jeg forlade dette Punkt og kun sige . . .

Formanden (Berg): Seg kan desværre ikke forlade det. „Insulter“ maa ikke bruges.